

ΟΜΗΡΟΣ

καὶ πέπον, τί μοι ὤδε διὰ σπένος ἔσσυο μήλων
 βότατος; οὐ τι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι
 οἶδον,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποιῆς
 μακρὰ διδάς, πρῶτος δὲ ροάς ποταμῶν ἀπακά-
 νεις,

πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπενέεσθαι
 ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανόστατος. ἢ οὐ γ' ἀνα-
 κτος

ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάσπεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι δαμασσάμενος φρένας
 οἶνον.

Ὄστις, ὅν οὐ κῶ φημι πεφυγμένον εἶναι ὀλε-
 θρον.

εἰ δὴ ὁμοφρονέεις ποτιφωνήεις τε γένοιτο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἤλασκάξει·
 τῷ κὲ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπένος ἀλλυδὶς
 ἀλλῃ

θεινομένου ραίεται πρὸς οὐδεῖ, καὶ δὲ κ' ἐμὸν
 κῆρ

λωφῆσαι κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρην
 ὀπίης.

(ι 447—60)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ
ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

πάντῃ γὰρ τοι, Φοῖβε, νομὸς δεβλήταται ὥδης,
 ἡμὲν ἀν' ἥπερον πορτιτροφὸν ἡδ' ἀνὰ νήσους.
 πᾶσαι δὲ σχολαίαι τοι ἄδον καὶ πρῶτοντες ἄκροι
 ὑψηλῶν ὀρέων ποταμοὶ θ' ἄλλα προσρρόντες,
 ἄκται τ' εἰς ἄλλα κεκλιμέναι λιμένες τε θαλάσ-
 σης.

(20—4)

Λητῷ ἐννημῶρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλιπτος
 ὠδίνεσι πέπαρτο.

(91—2)

ἀμφὶ δὲ φοῖνιχα βάλε πῆχες, γούνα δ' ἔρεισε
 λειμῶνι μαλακῷ, μείδῃσθε δὲ γαί' ὑπένερθεν
 ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόως δέ, θεαὶ δ' ἀλόλυσαν
 ἅπασαι.

(117—9)

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ Φοῖβε κατέβροχες ἀμβροτον
 εἶδαρ,

οὐ σὲ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσειοι στρόφοι ἀσπαί-
 ροντα,

οὐδ' ἔτι δεσμιὰ σ' ἔρκεε, λύνοντο δὲ πειράτα
 πάντα.

αὐτίκα δ' ἀθανάτησι μετῆδα Φοῖβος Ἀ-
 πόλλων

εἴη μοι κίθαρις τε φίλη καὶ χαμπύλη τόξα,
 χοῆσω δ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βούλην.

(127—32)

εἰσι δὲ φορμίζων Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
 φορμυγῇ γλαφυρῇ πρὸς Πυθῷ πετοχέουσαν,
 ἀμβροτα εἶματ' ἔχων τεθνησμένα· τοιοῦτόνδε
 φορμυγῇ

χρύσειον ὑπὸ πλήκτρον καναχὴν ἔχει ἡμερό-
 εσσαν.

ἔνθεν δὲ πρὸς δῶμα θεῶν μεθ' ὁμήγουριν
 νόημα

εἰσι Διὸς πρὸς δῶμα θεῶν μεθ' ὁμήγουριν
 ἄλλων

αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή,
 Μοῦσαι μὲν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειδόμεναι ὅπῃ
 καλῇ

ἡμευδοῖν ρα θεῶν δῶρ' ἀμβροτα ἡδ' ἀνθρώπων
 τιμησύνας, δσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

ζώουσ' ἀφραδέες καὶ ἀμήχανοι, οὐδὲ δύνανται
 εὐρέμεναι θανάτοιο τ' ἄκος καὶ γήραος ἄλκαρ·

αὐτὰρ εὐπλόκαμοι Χάριτες καὶ εὐφρονες Ὀραι
 Ἀρμονίη θ' Ἥδη τε Διὸς τε θυγάτηρ τ' Ἀ-

φροδίτη

ὄρχευντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι·
 τῇσι μὲν οὐτ' αἰσχρὴ μεταμέλεται οὐτ' ἐλά-

χεια,
 ἀλλὰ μάλα μεγάλην τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγνῆτ'
 Ἀρτεμις ἱστέαιρα ὁμότροφος Ἀπόλλωνι.

ἐν δ' αὖ τῇσιν Ἀρης καὶ εὐσκόπος Ἀργεῖ-
 φόντης

παίζονσ' αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκαθορίζει
 καλὰ καὶ ἔφα διδάς, αἴγλη δὲ μιν ἀμφιφαίνει

μαρμαρυγαὶ τε ποδῶν καὶ ἐνελώστοιο χιτῶνος.
 οἱ δ' ἐπιτέρπονται θυμὸν μέγαν εἰσορόωντες

Λητῷ τε χρυσαπλόκαμος καὶ μητιέτα Ζεὺς
 ἴα φίλον παίζοντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

(182—206),

ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίχροος ἔνθα δρᾷκαιναν
 κτείνειν ἀναξ Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατερῶιο βιοῖο
 ζατοεφέα μεγάλην τέρας ἄγχιον.

(300—3)

ἀλλ' ὅτε δὴ μὴνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελέοντο
 ἀφ' περित्रελλομένου ἔτεος καὶ ἐπὶ λήνθον ὥραι,

ἢ δ' ἔτεκ' οὔτε θεοὶς ἐναλίγκιον οὔτε θροστοῖσι
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε Τυτάρω πῆμα θροστοῖσιν

αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βῶπις πότνια Ἥρη
 δῶκεν ἔπειτα φέρουσα κακῷ κακόν, ἢ δ' ὑπέ-

δεκτο·
 ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε κατὰ κλυτὰ φῶλ' ἀν-
 θρώπων.

ὅς τῇ γ' ἀντιάσειε, φέρεσκε μιν αἰσιμον ἥμαρ
 πρὶν γὰρ οἱ ἰὼν ἐφῆρκεν ἐκάεργος Ἀπόλλων

καρτερόν· ἢ δ' ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι
 καίτο μὲν' ἀσθμαίνουσα κυλινδομένη κατὰ

χῶρον.
 θεσπεσίη δ' ἐνοπὴ γένετ' ἀσπετος, ἢ δὲ καθ' ὅλην

πικρὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, λείπε δὲ
 θυμὸν

φρονὸν ἀποκινέουσα.

(350—62)

αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήγετο Φοῖβος Ἀ-
 πόλλων

ἐν πόντι δ' ἐπόρουσε δέμας δελφίνι εὐκωφῷ
 νηὶ θεῇ, καὶ καίτο πέλωρ μέγα τε δεινὸν τε.

(399—401)